

JURIS SMONS

Dzimis: 1927. gada 6.decembrī Pļaviņās

Mācības: Rīgas Valmieras kurlmēmo skolā, Raiņa vakarskolā

LNS biedrs no 1947. gada

Darbs: LNS sistēmā strādājis — Rīgas MRU, LNB Centrālajā valdē, kultūras namā «Rītausma»

Sabiedriskā rosme: Rīgas biedrības Jūrmalas grupas vadītājs, pašdarbības un sporta darba aktīvis, «Kopsolī» fotokorespondents, LNB un LNS 14 kongresu delegāts

LNS Goda biedrs no 1991. gadā

«Esmu Nedzirdīgo biedrības patriots...»

Jura Smona bērniņa aizritēja Pļaviņās, pēc tam Daugavpils pusē, arī Zaubē, līdz beidzot īstās mājas atrada Mālpilī, mājsaimnieces un valsts ierēdņa ģimenē. Dzirdi zaudēja 5 gadu vecumā pēc šarlaka. Juris Smons īpaši uzsver to, cik pacietīgi vecāki bērniem mācīja valodu, kas dzīvē ir ļoti noderējusi.

Juris pat īsu brīdi apmeklēja dzirdīgo bērnu dārzu. Mācību gaitas sākās Laizānu valsts kurlmēmo skolā (1935 — 1941).

Juris Smons mācījās pēc tam Rīgas Valmieras

Valsts kurlmēmo skolā (1947 — 1948). Jura liecībās vai visi bija pieci nieki! Bet gadījās arī četrinieki — par uzvedību, piemēram, par to, ka savulaik Rīgas skolā bez atļaujas aizgājis avīzi nopirkt, jo skolas bibliotēka bijusi trūcīga, viss jau izlasīts.

Darba ceļa ličloči

Kad Valmieras skola bija pabeigta, Juris atgriezās vecāku mājās, kļuva par kolhoznieku — bija gan aršana, gan siena un labība vākšana u.c. darbi. Alga bija maza, dažkārt pat kartupeļu maiss vien, tāpēc 1952. gadā Juris nolēma doties uz Rīgu strādāt MRU par grāmatsējēju. Pēc tam pārgāja darbā uz Mēbeļu fabriku, bet 1962. gadā atgriezās MRU, kur bija kopmītnes audzinātājs un fizikultūras instruktors. Līdztekus Juris bija arī riteņbraukšanas treneris. Tad Juris kļuva par LNB Centrālās valdes instruktoru kultūrmasu darbā (1984).

Juris 1963. gadā mācījās arī Rīgas Raiņa vakarskolā, bet to nepabeidza ģimenes apstākļu dēļ.

Juris strādājis arī dažādos citos darbos — par atslēdznieku, santehniķi, elektrometinātāju.

Tālāk Juris stāsta pats

Daudz esmu piedalījies ziemas sacensībās — slēpošanā un trampīnlēkšanā — A.Celma vadībā. Mums vienmēr arī dzirdīgo sacensībās bija labi rezultāti, mūs minēja sporta laikrakstos. Bija jānoslēpo 10, 15 un pat 30 km.

Nekādu valodas barjeru nejutu, attiecības ar dzirdīgajiem sportistiem bija vienkārši brīnišķīgas! Arī nedzirdīgo sabiedrībā jautri gāja — ar vilcienu braucām līdz Ērgļiem, tālāk ar slēpēm uz Gaiziņu. Gadījās visādi, reizēm pa lielu slapjumu atkusnī slēpojām...

Vēl man patika orientēšanās sacensības pa Latviju, Igauniju. Un arī tagad mans hobijs ir makšķerēšana. Cope! Par sacensībām esmu pat rakstījis žurnālā «Copes

lietas». Sākums meklējams Mālpilī, Juglas upē. Man ir bagāta maksšķerēšanas literatūra un laika gaitā piepildīts koferītis ar visādiem āķiem, vizuļiem...

Kultūras joma — skaists laiks

1963. gadā darbojos teātra pašdarbībā pie režisores E.Elksnes. Slavenajos «Pūt, vējiņos» arī piedalījos. Man gan vienmēr bija vienkāršas lomas, bet vienalga patika. Galvenais bija — visu laiku darboties, ka tikai nav jāsēž malā! Mēs bijām tik draudzīgi, jautri, izpalīdzīgi. Skaists laiks!

Daudzus gadus biju arī afišu zīmētājs, dekorāciju, lozungu, skatuves noformētājs. Ar teātri viesizrādēs bijām daudzās pilsētās ārpus Latvijas — Pērnāvā, Tallinā, Ļeņingradā, Maskavā, Gorkijā, Sverdlovskā...

Mana sirdslieta bija arī fotografēšana, biju «Kopsolī» ārštata fotokorespondents. Saglabājušies Goda raksti par sekmīgu piedalīšanos fotokonkursos un aktīvu radošo darbu laikraksta veidošanā (1963 — 1969). Tie visi bija sabiedriskie pienākumi ārpus darbalaika.

Manā Jūrmalas grupā

1970. gada 2. decembrī jūrmalnieki mani ievēlēja par grupas priekšsēdētāju. Tas bija sabiedriskais darbs, kas ar mazu pārtraukumu turpinājās līdz 2006. gadam, kad pēc 35 gadu darba vadības grožus nodevu Ritai Salinieci.

Mani vienmēr interesējis viss, kas notiek mūsu biedrībā: kādas iespējas ir nedzirdīgajiem cilvēkiem, kādos pasākumos, nodarbībās viņi var piedalīties, kādu palīdzību saņemt gan no LNS, gan valsts. To esmu savējiem stāstījis, par to iestājies.

Aktīvi sekoju līdzī LNS sabiedriskajai dzīvei, piedaloties plēnumos, semināros, konferencēs, sēdēs u.c. Galvenie jautājumi jūrmalniekiem bijuši: transporta atvieglojumi, darba meklējumi, veselības aprūpe. Mums

ir 34 biedri. Man bija ļoti laba sadarbība ar Jūrmalas Domi, tur mūs uzklausīja, aicināja uz pasākumiem, mums piešķīra naudas balvas, sūta apsveikumus.

Liels palīgs man sabiedriskā darbā ir sieva Maija. LNB un LNS kongresu delegāts esmu bijis 14 reizes.

Lepnums

Esmu priecīgs un lepns par to, ka turpat 60 gadus esmu spējis būt Nedzirdīgo biedrības, tagad savienības aktīvisks un patriots. Palīdzēju, cik vien spēju, mūsu biedriem risināt darba, sadzīves un sociālās problēmas. Vienmēr centos būt sirsnīgs, saprotošs! Vēlos arī turpmāk nepalikāt malā, daudz lasīt, interesēties, kas notiek nedzirdīgo sabiedrībā, palīdzēt darbā Jūrmalas grupas vadītājam.» **D.D.**

Lai kādi arī būtu plāni, ieceres, projekti, mūsu LNS nemainīgi jāpaliek savā vietā un veidā kā nedzirdīgo sabiedrības vienotājam, tās tradīciju saglabātājam un mūsu priekšteču atstātā mantojuma vairotājam. Tikai stiprā kopībā, gudru cilvēku vadībā mēs varēsim noturēties straujajā, mainīgajā laika ritumā. Lai veicas jaunajiem!»

Juris Smons

